

θησε, μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1822 ἀφίξιν αὐτοῦ εἰς Κέρκυραν, νὰ τὸν ἀκούσῃ διδάσκοντα ἐν τῇ Ἰωνίῳ Ἀκαδημίᾳ. Ῥητὴ δὲ περὶ τούτου ὑπόσχεσις τῷ ἐδόθη, καὶ ἀληθέστατα εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Κρίνου περὶ τῶν ἀρετῶν του ἀπὸ στόματος τοῦ Πικόλου ἀναφερόμενα, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ψαλίδας, ἐν τῷ διαλόγῳ αὐτοῦ, ἐξηγηθέντα παράπονα. Μόνον ἡ διαδοθεῖσα τότε φήμη, ἐξ ἧς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ψαλίδαν ἠγέρθησαν ὑποψαίαι, ὅτι ἐκ φθόνου δῆθεν τῶν ἄλλοτε μαθητῶν αὐτοῦ καὶ τότε καθηγητῶν, Ἀσωπίου καὶ Φιλητᾶ, δὲν κατωρθώθη ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ὡς καθηγητοῦ, δὲν εἶναι παντάπασιν ἀληθής. Εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν βραδύτερον ἤρωτάτο αὐτὸς ὁ Ψαλίδας περὶ τούτου, ἤθελε διαψεύσει τὴν τοιαύτην φήμην, διότι καὶ αὐτὸς ἐπὶ τέλους εἶχε πεισθῆ ὅτι ἄλλη ἦτον ἡ αἰτία. Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς ἐ: τῶν περὶ Ψαλίδας δημοσιευθέντων φαίνεται, ἡ ψευδὴς διάδοσις ἐπιβαρύνει φοβερὰ εἰσέτι τὴν μνήμην δύο σοφῶν διδασκάλων τοῦ ἔθνους, ἐνόμισα χρέος μαθητῆς μάλιστα διατελέσας καὶ αὐτῶν καὶ ἀκριβῆ τοῦ πράγματος γνῶσιν ἔχων, νὰ δώσω τὴν δέουσαν περὶ τούτου πληροφορίαν.

Τὸ δευτερον τῆς ἡμετέρας ἐπαναστάσεως ἔτος ἦλθεν ὁ Ψαλίδας εἰς Κέρκυραν, ὅτε ἡ κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ἀντιπάθεια τῆς Ἀγγλίας ἦτο κεκορυφωμένη. Ὁ Ψαλίδας δὲν ἦτο μόνον ἐλευθεροφρων, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐλευθεροστόμος. Ὁλόκληρος τότε ἡ Ἐπτανήσος ἦτο φιλορωσική. Καὶ διὰ τούτου, καὶ διότι ἐκ μόνων τῶν ἐν Ῥωσίᾳ πλουτισάντων ὁμογενῶν ὑπεστηρίζετο καὶ ἐβοηθεῖτο ἡ ἑλληνικὴ παιδείσις ἐν καιρῷ τῆς δουλείας, ὁ Ψαλίδας ἐλάλει δημοσίᾳ κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ ὑπὲρ τῆς Ῥωσσίας, τὰ λεγόμενά του δὲ ἐλογίζοντο, ἐν Κερκύρα, ὡς χρησμοί. Συγχρόνως δὲ εἶχε φιλίαν στενήν, ἕνεκα τῆς ταυτότητος τῶν φρονημάτων, μετὰ πάντων τῶν ἐκεῖσε σφόδρα φιλορώσων, καὶ ἰδίως μετὰ τοῦ γηραιοῦ τῆς Ῥωσσίας Γενικοῦ Προξένου Παπαδοπούλου. πελοποννησίου, ἀνδρὸς διακεκριμένου ἐπὶ παιδείᾳ, τὰ μέγιστα δὲ ὑποβλεπομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρμοστοῦ Ἀδαμ. Ἐνεκα τῶν λόγων τούτων, ὁ Ψαλίδας μέχρι τοῦ 1826, ὅτε ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἐκάμφθη κἄπως ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ὑπέκειτο εἰς εἶδος τι εὐγενοῦς κατασκοπείας καὶ ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως. Αὐτὴ λοιπὸν ἦτον ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀρμοστὴς ἐκεῖνος δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὰς ἐπανεπιλημμένας τοῦ ἀειμνήστου Γυλιφῶρδ παραστάσεις καὶ παρακλήσεις περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς καθηγητοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Γνωστὰ δὲ εἶναι τὰ πικρὰ ποτήρια ὅσα ὁ ἰσίδιμος ἐκεῖνος ἄγγλος ἔπιεν ἐκ μέρους τοῦ Ἀρμοστοῦ Ἀδαμ, παρεμβάλλοντος καθεκάστιν προσκόμματα εἰς τὴν πρόοδον τοῦ φιλελληνικωτάτου ἔργου τὸ ὁποῖον ἐπεχειρήσατο.

Ἄλλως τε, καὶ ὁ Ἀσώπιος καὶ ὁ Φιλητᾶς δὲν

ἦσαν κακότετροποι διὰ νὰ φθονήσωσι καὶ ὑποσκελίσωσι τὸν ἑαυτῶν διδάσκαλον καὶ εὐεργέτην. Ἠξέσω μάλιστα ὅτι πολλάκις παρεκλήθη παρ' αὐτῶν ὁ Ψαλίδας ὅπως μὴ ὁμιλῆ δημοσίᾳ κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ ὑπὲρ τῆς Ῥωσσίας, ἀλλ' ὁ Ψαλίδας δὲν ἦτον ὁ ἄνθρωπος ὁ δυνάμενος νὰ κρυφθῆ καὶ προσποιηθῆ.

Ὁ Πικόλος ἀνεχώρησεν ἐκ Κερκύρας τὸ 1824, καὶ οὐχὶ τὸ 1827, ἦγον μετὰ ἐν ἔτος ἀφότου ὁ Ψαλίδας ἐκλήθη μὲν νὰ λάβῃ θέσιν καθηγητοῦ, ἀλλὰ δὲν διωρίσθη. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ Πικόλος ὅτε ἐπεκράτει ἡ ψευδὴς φήμη ὅτι ἡ ἀποτυχία αὐτοῦ προῆλθεν ἐκ τῆς ἀντιζηλίας τοῦ Ἀσωπίου καὶ τοῦ Φιλητᾶ, καὶ διὰ τοῦτο εἶπε πρὸς τὸν σχολάρχην Τεργέστης ὅτι «ἡ ἀληθὴς καὶ βεβαία παιδεία πάντοτε φθονεῖται». Τὴν ψευδῆ δὲ ταύτην φήμην ὑπέθαλψαν οἱ περὶ τὸν Ἀρμοστὴν, θέλοντα ὅπως τὸ κοινὸν ἀγνοῇ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, διότι ὁ Ψαλίδας ἦτο κοσμοαγάπητος τότε ἐν Κερκύρα.

Τὸ 1828, ἐξασφαλισθέντος τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος διὰ εὐρωπαϊκῶν συνθηκῶν, ἀποβιώσαντος τοῦ Γυλιφῶρδ, διαλυθείσης σχεδὸν τῆς Ἀκαδημίας, καὶ ἄλλως διοργανωθείσης τῆς ἑπτανησιακῆς ἐκπαιδεύσεως, μεταβλήθέντων δὲ καὶ τῶν ἐν ἑπτανήσῳ πραγμάτων ἐπὶ τὸ ἐλευθεριώτερον, ὁ Ψαλίδας, θεωρηθεὶς ἀνεπίφοβος καὶ ἀναγκαῖος, διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ ἐν Λευκάδι λυκείου, συγχρόνως μὲ τὸν Φιλητᾶν ἐν Ζακύνθῳ, καὶ τὸν Σακελλαρόπουλον ἐν Κεφαλληνίᾳ, τοῦ Ἀσωπίου διορισθέντος εἰς Κέρκυραν.

Ἐν Ἀθήναις, Μάρτιος 1879.

Δέξαθε τὴν ἐξάιρετον ὑπόληψίν μου.

A. B.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΩΣ

Συνταγματάρχης τις, ὅστις ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν κόπων ἔμενεν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀπόστρατος παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ ἐν Παρισίοις, θελήσας ἡμέραν τινὰ νὰ συναγάγῃ εἰς συμπόσιον πάντας τοὺς ἀρχαίους αὐτοῦ συμπολεμιστάς, προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα παρ' ἑαυτοῦ.

Ἦσαν περὶ τοὺς εἰκοσιν, ἔχοντες ὄψιν ἀρειμάνιον καὶ κόμην πολιάν.

Ἐν τῷ ἐναγκαλιζέσθαι καὶ βλέπειν ἀλλήλους συνθηροισμένους κατόπιν τοσοῦτων περιπετειῶν, ὁποῖοι ἠδεῖαι ἀναμνήσεις ἐξηγέρθησαν εἰς τὴν αὐτῶν διάνοιαν!

Παρεκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἡ τιμητικὴ θέσις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου εἰς ἓνα τῶν γενναιοτέρων στρατηγῶν, ἀρχαίον διοικητὴν τῆς αυτοκρατορικῆς φρουρᾶς κατὰ τὴν ἐν Οὐατερλώφ μάχην, τοσοῦτον συντελέσαντα εἰς τὴν ἀποθανάτισιν τῆς ἀξιωμακτικῆς ἐκείνης ἡμέρας.

Ὅποσον ὠραῖοι διάλογοι ἐξελίχθησαν μεταξὺ

τῆς συστάδος ἐκείνης! μετὰ πόσης εὐαρεσκειᾶς ἀνεμνήσθησαν τῶν ἀνδραγαθιῶν αὐτῶν, ἀφηγούμενοι μίαν ἐκάστην πάσας τὰς μάχας ἐν αἷς εἶχον λάβη ἐνεργὸν μέρος!

Ἄν παρευρίσκετό τις εἰς ἐκεῖνο τὸ γεῦμα προχείρως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξεικονίσῃ ἡμῖν τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τοῦ μεγάλου στρατοῦ.

Περὶ τὸ τέλος ὁ συνταγματάρχης προσφέρει εἰς τὸν ξενιζόμενον στρατηγὸν ποτῆριον οἴνου δυνατοῦ, διατηρουμένου μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας διὰ μεγάλας περιστάσεις.

Ὁ στρατηγὸς παρατηρῶν μετ' ἐκπλήξεως τὸν συνταγματάρχην εἶπε κατόπιν εἰς αὐτόν:

— Τί εἶνε τοῦτο ὅπερ προσφέρεις μοι;

— Οἶνος τοῦ Ρήνου, στρατηγέ, ὑπερεκατοντούτης καὶ τόσον περίφημος, ὥστε δὲν θὰ εὕρῃς ἴσως ὅμοιον αὐτοῦ ἐν Παρισίοις· γεύθητι καὶ εἰπέ.

— Καὶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς, συνταγματάρχα, τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ἀνέκραξεν ὁ στρατηγὸς κτυπὼν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὑποθέτεις ὅτι ἐλησμόνησα; Καὶ τοὺς Ναυνίτας (Nantes), τὸ δεσμοτήριον, τὴν χάριν καὶ τέλος τὸν ὄρκον μου, ἐλησμόνησας τὸ πᾶν μετὰ τὴν περίοδον τῶν ἐνιαυτῶν; Ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἡμέρας οὐδὲ σταγὼν οἴνου ἤρδευσε τὰ χεῖλη μου· ὄμοσα τοῦτο, καὶ ἰσχυρὰ νὰ διατηρήσω τὴν λόγον μου.

Πάντες ἔμειναν ἐκθαμβοὶ καὶ ἠθέλησαν νὰ μάθωσι τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἣν ὁ στρατηγὸς ἐξηγήθη, διηγούμενος αὐτοῖς τὰ πρῶτα ἐπεισόδια τοῦ βίου του.

Τὸ γεγονός ὑπὲρ ὁ στρατηγὸς ὑπὴνίχθη εἶνε τὸ ἀκόλουθον:

Κατὰ τὸ 1795 ἐν τινι συντάγματι τῆς ἐν Ναυνίταις φρουρᾶς ὑπῆρχε νέος τις λοχίας ὀνομαζόμενος Καμβρόνης.

Οὗτος εἰκοσαέτης ἤδη εἶχε λάβη τὴν δλεθρίαν ἔξιν τῆς μέθης· καὶ ὡς ἦτο ἀκαμαῖος, ῥωμαλέος καὶ ἔξεε τὸ αἷμα ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτοῦ, δὲν συνέφερε νὰ ἐναντιωταί τις εἰς αὐτόν, ὁσάκις αἰ τοῦ οἴνου ἀναθυμιάσεις ἀνερχόμεναι εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπεξέκαον τὴν φύσει ἐνυπάρχουσαν ζέσιν, τὴν καὶ ἄνευ τοῦ ποτοῦ λίαν ἰσχυράν.

Ἡμέραν τινὰ μεθύσθεις, τοσοῦτον ἐπελάθετο τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων, ὥστε ἔφθασε καὶ εἰς ἐπίθεσιν κατ' ἀξίωματικὸν ἀποδοκιμάζοντος τὴν κακὴν αὐτοῦ διαγωγὴν.

Κρατηθεὶς καὶ δικασθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου ἀδυσωπήτως κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἐν τούτοις ὁ συνταγματάρχης τοῦ εἰς δ' ἀνῆκεν ὁ Καμβρόνης συντάγματος, ὅστις ἐξετίμα καὶ ἠγάπα αὐτόν ὡς γενναῖον καὶ νοήμονα, συγκινηθεὶς διὰ τὸ προσεχὲς τέλος τοῦ νέου τούτου, μετέβη παρὰ τῷ κυβερνητικῷ ἐπιτρόπῳ ὅπως ἐξαίτησεται χάριν ὑπὲρ τοῦ καταδεδικασμένου.

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιτρόπος· εἶνε χρεῖα ἐνὸς παραδειγματισμοῦ, οὗ ἄνευ ἀπόλωλεν ἢ ἐν τῷ στρατῷ πειθαρχία.

Ὁ συνταγματάρχης ὁμοῦ δὲν ἀπέκαμεν ἐκ τούτου· συνηγόρησε τόσον, ὥστε ἀπέλαυσε τὴν χάριν ὑπὲρ τοῦ ὑπ' αὐτόν μαχητοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ ἐφ' ὅρου ζωῆς νὰ μὴ ἠττηθῇ πλέον ὑπὸ τῆς μέθης.

Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὸ δεσμοτήριον καὶ ἀλέσας τὸν Καμβρόνην εἶπε εἰς αὐτόν:

— Σὺ, λοχία, διέπραξας σοβαρώτατον ἀτόπημα.

— Εἶνε ἀληθές, κύριε συνταγματάρχα, ἀπεκρίθη αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο βλέπεις εἰς τί σημείον περιῆλθον· θὰ ἀποτίσω τὴν ἐνοχὴν μου διὰ τοῦ θανάτου.

— Τίς οἶδεν; ἀνέλαβεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ὑμεῖς γινώσκετε κάλλιον ἐμοῦ τὴν ἀσθηρότητα τῶν στρατιωτικῶν νόμων· οὐδὲν δικαιοῦμαι νὰ ἐλπίσω· ὑπολείπεται μοι μόνον νὰ προπαρασκευασθῶ εἰς θάνατον.

— Οὐχί, φίλε, δὲν μέλλεις νὰ ἀποθάνῃς· κομίζω σοὶ τὴν ἀνέλπιστον χάριν ἣν αὐτοπροσώπως ἐπέτυχον παρὰ τοῦ κυβερνητικοῦ ἐπιτρόπου. Αὕτη σὲ ἀπολύει τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἐπὶ ὄρω τινί.

— Ἐπὶ ὄρω! Εἰπέ, εἰπέ ἀγαθέ μου προσάτα, ὀμίλησον· θὰ σοὶ κάμω ὅ τι θέλεις, ἂν μὲ σώσῃς τοῦ θανάτου, καὶ διασώσῃς ὅ τι μοὶ εἶνε καὶ τῆς ζωῆς προσφιλέστερον, τὴν τιμὴν.

— Ὁφείλεις λοιπὸν νὰ ὑποσχεθῇ; ὅτι δὲν θὰ μεθύσῃς εἰς τὸ ἐξῆς.

— Ἀδύνατον τοῦτο· ὅπως μὴ μεθύσω εἰς τὸ ἐξῆς, ἀνάγκη τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ πῶ οἶνον· ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι τοσοῦτον κεκυριευμένος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε ἐξ ἅπαντος καὶ ὑποσχόμενος δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ διατηρήσω τὴν ὑπόσχασίν μου.

— Ταλαίπωρε! ἀγνοεῖς ἴσως ὅτι αὔριον θὰ πυροβοληθῇς;

— Εἶνε ἀληθές· ἀλλὰ νὰ μὴ πῶ πλέον οἶνον, νὰ μὴ πῶ ἐξ αὐτοῦ ποτὲ, ποτὲ πλέον!· Ἐν τούτοις, κύριε συνταγματάρχα, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὑποσχόμενός σου, τίς θὰ σοὶ ἐγγυηθῇ περὶ τῆς ὑποσχέσεως ταύτης;

— Ὁ λόγος τῆς τιμῆς σου καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ καταδεδικασμένος κύψας τὴν κεφαλὴν καὶ σύννους ἐπὶ βραχὺ εἶπε κατόπιν:

— Εἶσαι λίαν ἀγαθός· εὐχαριστῶ σοὶ διὰ τὴν ἄπειρον ὑπόληψιν ἣν πρὸς με ἔχεις, καὶ ἣν θεωρῶ πολυτιμωτέραν ἢς κομίζεις μοι χάριτος. Ἐστῶ, ἐπήκοος ἡμῶν ὁ Θεός:— Ὁμνῶ ὅτι ἐφ' ὅλου μου τοῦ βίου οὐδὲ σταγόνα πλέον οἴνου θὰ δοκιμάσω. Εἶσαι εὐχαριστημένος εἰς τοῦτο, κύριε συνταγματάρχα;

— Ναί, φίλε, ἀρχοῦμαι· αὔριον θὰ εἶσαι ἐλευθέρως· ἔσο ἀγαθὸς πολυμιστής, καὶ ταύτην τὴν ζωὴν, ἣτις σήμερον ἀποδίδεται σοὶ, δαπάνᾳ

εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων σου, καὶ εἰς τὴν ἀξιοπρεπῆ ἐξυπηρέτησιν τῆς πατρίδος.
[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ]. Μ. Κ. ΚΡΙΣΠΗΣ.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς
ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωηιοῦ.]

119.

Τοσοῦτον συνήθως ὁ ἄνθρωπος προσποιεῖται ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ὥστε ἐπὶ τέλους προσποιεῖται καὶ ἐνώπιον ἑαυτοῦ.

120.

Ὡσεπιτοπολὺ, μᾶλλον ἐξ ἀνανδρίας ἢ ἐκ προνοίας γινόμεθα προδότες.

121.

Πολλάκις ἀγαθοποιῶμεν ὅπως δυνηθῶμεν νὰ πράξωμεν ἀτιμωρητὶ τὸ κακόν.

122.

Ὅσακις κατισχύομεν τῶν ἡμετέρων παθῶν, κατισχύομεν μᾶλλον τῆς ἀσθενείας αὐτῶν ἐνεκα, ἢ τῆς δυνάμεως ἡμῶν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, ἐν Ναυπλίῳ, ἔμπορός τις ἐζήτησε παρά τινος διασήμου τότε δικηγόρου νομικὴν τινα συμβουλίην. Πρὸς πληρωμὴν δὲ τῷ ἀπέστειλε κἀνίστρον πλήρες φοινίκων.

— Πάρ' ἴσως αὐτὰ, εἶπεν ὁ εὐφυῆς δικηγόρος πρὸς τὸν κομίσαντα τὸ κἀνίστρον ὑπηρέτην, καὶ εἶπε εἰς τὸν ἀφέντην σου, ὅτι σήμερον πληρώνουν μὲ δραχμάς καὶ ὄχι μὲ φοίνικας.

(Ὡς γνωστὸν, ἐπὶ Κυβερνήτου, ἡ νομισματικὴ μονὰς ἔφερε τὸ ἔνθημα «φοίνιξ»).

* Ὁ γνωστὸς λόγιος κ. Ι. Ι. Σκυλίτσης, ἐπισκεφθεὶς ἄλλοτε τὸ Κάϊρον καὶ ἀναγνοὺς ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς πρώτης τῶν ἐκεῖ πυραμίδων ἐπιγραφὴν, βαθέως ἐγκεχαραγμένην ἑλληνικοῖς γράμμασι, τὴν ἐξῆς: «Ζήτω τὸ σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ὅσον καὶ αἱ Πυραμίδες: Ἀλέξανδρος Σοῦττος», ἔγραψεν ὑπ' αὐτὴν τὸ ἐπόμενον πρὸς τὸν ποιητὴν τοῦ *Περιπλανωμένου* δίστιχον:

Τὸ Σύνταμά σου σώζεται, ἀλλὰ κατέστη ἐμπαγμὸς.
Γενναῖον μὲν τὸ φάρμακον, ἄλλο δ' ἀπῆται ὁ σφυγμὸς

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Αἱ ἐπαρχίαι εἶνέ πως ὀλιγαρκεῖς καὶ εὐκόλως διαφημίζουσι γυναικα τινὰ ὡς εὐμορφον ἢ ἄνδρα τινὰ ὡς μέγαν. Μόνον ἐν ταῖς πρωτευούσαις ἀξιούσιν οἱ ἄνθρωποι νὰ θαυμάζωσι τὴν ἀπόλυτον ἀξίαν. Ἦκουσά ποτε τὸν δήμαρχον χωρίου τι οὗς λέγοντα ἀλαζονικῶς πρὸς: «Ὁμολογήσατε ὅτι ἡ ὑπηρετριά μου ἢ Ἄννα εἶνε πολὺ εὐμορφος ἀναλόγως ἐνὸς δήμου ἐξακοσίων ψυχῶν!»

*

Δύο τινὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εὐρίσκει εὐκόλως

ἔξω τῆς οἰκογενείας του, πρῶτον μὲν καλὴν σοῦ-
παρ καὶ δεῦτερον ἀγάπην ἀφιλοκερδῆ. (Ε. Ἀβού).

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἐφθασε ἡ μαῦρ' ἡμέρα,
Γλυκεῖά μου περιστέρα,
Ἡ μαῦρ' ἡμέρα ἐπλάκωσε
Ποῦ θὰ σὲ χωρισθῶ . .
Ἄχ, ποιὸς τὸ ἔξερει ἀγάπῃ μου,
Ἄν θὰ σὲ ξαναἰδῶ!

Νὰ, τὸ καρὰβι βγαίνει,
Καὶ στὰ πανὰ προσμένει
Τάζονται οἱ ναῦταις ξέθαρροι,
Μόνος ἐγὼ θρηνώ . .
Ἄχ, ποιὸς τὸ ἔξερει ἀγάπῃ μου,
Ἄν θὰ σὲ ξαναἰδῶ!

Ἄλλὰ τί ἀκούω; βροντάει,
Ἡ θάλασσα ἀντηχάει,
Ὅρμάζονται τὰ κύματα
Πηδῶντας στὴ στερεὰ . . .
Πόδισε, ναύτη, πόδισε
Γιὰ νὰ μὴ φύγω πλιά!

Ναύτη, μεγάλη βλάβη
Θὰ πάθῃ τὸ καρὰβι
Λυσσοῦν οἱ ἀνέμοι, πέφτουνε
Κοψίδια τὰ πανιά . . .
Πόδισε, ναύτη, πόδισε
Γιὰ νὰ μὴ φύγω πλιά!

.
Στὸ γυρισμὸ του τρέχει,
Νὰ τὴν ἰδῇ παντέγει,
Ξανοίγει ξυλοκρέβεβατο
Συνάθροισι πολλῇ,
Βλέπει σταυρὸ στὴν πόρτα τῆς,
Φελόνια στὴν αὐλή.

Ἄπο τὸ κρῦο σεντόνι
Τὴν σκόνει, τὴν πιθώνει
— Εὐπνα, τῆς λείει, τοῦ γάμου μας
Ἄκούω τὸ θυμιατὸ!

.
Ἐμπρὸς βγάζουν τὸ λειψάνο
Καὶ πίσω τὸν τρελλό.

*Ἐν Λιδόρῳφ.

*Ζ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Τὸ συμπλεγμὰ τῶν ἐναερίων σιδηρῶν ὀ-
δῶν τῆς Νέας Ἰόρκης ὀσημέραι συμπληροῦται.
Αἱ σιδηρεῖ γραμμαὶ αἱ κείμεναι ὑπερᾶνω τῶν
ὀδῶν ἐπὶ κίονων ἢ στύλων μεταλλίνων εἶνε ἤδη
δύο. Ἀρχόμεναι δὲ ἀπὸ τοῦ μεσημβρινωτάτου
ἄκρου καταλήγουσιν εἰς τὸ βορειότατον. Αἱ δύο
δὲ ὑπάρχουσαι ἐταιρίαι ἐργάζονται κατ' αὐτὰς
δραστηριώτατα πρὸς ἐπέκτασιν τῶν γραμμῶν